

No a la llei d'amnistia?

Dimarts d'aquesta setmana es va votar al Congrés dels Diputats la proposició de llei d'amnistia. Havia estat una exigència dels diputats independentistes per investir l'actual govern d'esquerres, a la qual el PSOE i Sumar s'hi havien avingut i que tot semblava que s'hauria de superar sense problemes al tràmit d'aprovació pel Congrés.

Però no va ser així: precisament el partit que més s'havia significat en aquella exigència hi va votar en contra. Els vots de JuntsxCat, units als del PP i Vox, van tombar la proposta i van impedir que la proposició de llei fos aprovada aquest dimarts.

Això confirma que la política catalana és cada cop més difícil d'entendre. Ja estàvem acostumats a què ens diguessin, des de fora, com n'érem de complicats. Ara ja ens hem de considerar complicats des de dins mateix. El redactat de la proposició de llei que es votava havia estat pactat pels partits independentistes amb els del govern espanyol. És més, el text que es va sotmetre a votació, que era el dictamen de la ponència, havia estat aprovat per la majoria governamental, inclosos els vots de Junts. I en canvi, quan es va sotmetre a l'aprovació del ple del Congrés, Junts hi va votar en contra. Com deia Forges: "País!". For-

ges es referia a Espanya; però Catalunya potser encara és més espanyola en aquest sentit.

La justificació de Junts per votar en contra de la proposició de llei d'amnistia és que determinats jutges (dos concretament, els Srs. García Castellón i Aguirre) han modificat els delictes pels quals instrueixen les seves dues causes criminals per derivar-les cap a delictes de terrorisme i d'alta traïció, delictes que no es trobaven coberts per la llei d'amnistia. Però tots

Si hem d'anar intentant desactivar qualsevol acusació que es faci als líders del Procés ho tenim ben magre

sabem, tant els catalans, com els espanyols, com el món sencer, que en el Procés no hi va haver ni terrorisme ni alta traïció. Potser tant de bo n'hi haguessin hagut: en aquest cas no se ben bé on seríem, però probablement no en la lamentable situació en que ara ens trobem.

Si hem d'anar intentant desactivar qualsevol acusació que es faci als líders del Procés i de la reacció contra la repressió ho tenim ben magre. Si

ara n'excloem els delictes de terrorisme i d'alta traïció, d'aquí pocs dies s'acusarà el president Puigdemont d'haver intentat assassinar un cunyat seu amb l'ensurt de la declaració d'independència. Per contra, amb l'actitud de Junts sembla avalar-se la tesi d'aquests dos jutges –que no dubto que en podrien ser més– que hi podria haver indicis de terrorisme i d'alta traïció, cosa que ni els més conspicus partidaris de la dreta són capaços de creure's, per molt que ho diguin als quatre vents.

O bé ens creiem que estem en un estat de dret o no ens ho creiem. Si pensem que hi estem, haurem de creure que les bajanades que alguns jutges sostenen no arribaran enlloc. Si, per contra, creiem que no hi estem, no cal que ens escarrassem en fer lleis d'amnistia inexpugnables; sempre ens podran fer un torcebraç per inaplicar-la. Jo us proposo que pensem en nosaltres mateixos: ¿la proposició de llei d'amnistia és correcta des de la nostra perspectiva? Si creiem que ho és, fem el possible perquè s'aprovi. Ja sabem que hi haurà moltes maniobres perquè no s'apliqui. Però aquestes pressions no depenen de nosaltres i no estem en condicions d'impedir que s'intentin.

SIMEÓ MIQUEL

Advocat

I l'estàtua del Viñes, qui la va fer?

El 29 d'abril de 1943 moria a Barcelona el músic lleidatà Ricard Viñes, l'endemà viatjava fins a Lleida en un cotxe mortuori per ser enterrat en el Cementiri de Lleida on avui descansa. Anys després la família tindria un bonic gest amb la ciutat fent donació del seu llegat a l'Ajuntament de Lleida i avui dia l'Arxiu de la Ciutat conserva el gran gruix de la seva documentació personal. Lleida ha continuat homenatjant-lo any rere any amb el Concurs Internacional de Piano, també posant-li el seu nom a una de les places més cèntriques de la ciutat i fent construir un monument que s'inaugurà el juliol de 1971. Aquest monument fou retirat l'any 2008 i no serà fins al 2010, amb la remodelació de la totalitat de la plaça, que es tornaren a col·locar dos dels elements de l'antic monument:

l'escut i el relleu, que actualment es poden veure en l'exterior d'una de les sortides del pàrquing soterrat. El tercer element del desaparegut monument, l'escultura en marbre de Ricard Viñes, des del passat mes de novembre es pot veure en el departament de Santa Cecília del Cementiri de Lleida davant mateix d'on avui descansen les restes de l'admirable músic. Segurament perquè la mateixa efigie del pianista sempre l'eclipsà, molta gent no coneix qui realitzà l'escultura i és una llàstima perquè sense escultor no hi hauria obra i crec que també mereix ser recordat. L'escultor fou Fèlix Martí Palaus, picapedrer lleidatà que nasqué l'hivern de 1912 i que fou la tercera generació d'una família dedicada al marbre. El seu avi, Manel Martí, fou expert en tota classe d'objectes d'or-

namentació; rentamans, fons i també làpides, tenia el seu taller situat al carrer la Palma ja des de finals del segle XIX. El pare, Joan Martí, continuà amb l'ofici i l'exercí en el mateix taller del carrer la Palma i el Fèlix en un primer moment va mantenir el mateix taller, però anys després traslladà el negoci al carrer Anselm Clavé. Als anys vuitanta del segle XX, ja jubilat, estigué vinculat a l'Ajuntament de Lleida com a professor picapedrer en l'Escola taller ensenyant el seu ofici centenari als alumnes que assistien a les seves classes. Demà es compliran 149 anys del naixement de Ricard Viñes, i aquí va el meu homenatge a la figura del músic i al picapedrer que l'esculpí. Potser l'atzar ha volgut que tots dos descansin en el mateix cementiri juntament amb l'obra que els uní per sempre.

IOLANDA ENJUANES

Cap del Servei d'Arxiu i Gestió de Documents de la Paeria de Lleida